

[Arne Melchior]

eller bare nogle snese kilometer fra deres dør, medens de stadig kunne leve deres liv ved hofferne i sus og dus, sådan som vi kender det fra historien op til den allernyeste historie. Den tid er uigenkaldeligt forbi. Skulle den absolutte krig med anvendelse af de yderste våben komme på tale, er der ingen, der sidder sikkert noget sted mere.

Heri ser jeg dog en mulighed for, at vi skrøbelige mennesker og de, der bestemmer i de yderste øjeblikke, vil holde fingeren tilbage fra aftrækkeren, fordi de ved, at i samme moment de udløser noget, så er helvede også løs over dem, så har de ingen som helst mulighed for at undfly mere. Derfor altså dette håb; for så længe det »kun« var de skrækeligheder, vi så under 1. og 2. verdenskrig, har vi set klart, at det skete igen og igen, men at der siden da har været tilbageholdenhed over for den helt store katastrofe. Da jeg er klar over, at det varer længe, før vi når til at have reduceret våbnene ned til under én gangs ødelæggelseskraft, vil jeg i mellemtiden hælde mit hoved til, at mennesket om ikke af fornuftsgrunde, så af naturlige egoistiske grunde vil være tilbageholdende, når det gælder disse yderste muligheder. Derfor kan det paradoks altså optræde, at de helt absolutte ødelæggelsesvåben i sig selv forbyder den situation i at opstå.

Jeg vil med dette tage noget forbehold over for det citat, som udenrigsministeren bragte i sin tale af slutdokumentet fra den forrige ekstraordinære generalforsamling i FN om nedrustningsspørgsmål, hvor udenrigsministeren citerer § 18, i hvilken det siges:

»Menneskeheden er stillet over for et valg. Vi må standse rustningskapløbet og gå over til nedrustning eller imødese udslættelsen.«

Jeg tror faktisk på, at udslættelsesvåbnene ikke vil blive brugt, uanset at vi ved, at vi i årtier fremover kommer til at leve i den bevidsthed, at de er til stede, altså at det ikke er et valg mellem det ene og det andet, fordi apparatet kan godt være der uden at blive benyttet. Vi må foreløbig sætte vor lid til og i alle vore bestræbelser støtte, at det går sådan.

Lad mig her tilføje, at jeg anser den anden globale fare, som vi i dag er underlagt, nemlig befolkningsekspllosionen, for at være endnu farligere både for verdens sociale balance og dens sikkerhedsmæssige tryk, fordi den eksplosion er brudt ud. Den anden eks-

plosion kan forhåbentlig og vil formentlig aldrig bryde ud, skønt muligheden derfor er til stede. Men befolkningsekspllosionen er brudt ud og truer i hvert fald for næste generations vedkommende så helt afgjort sikkerheden i verden på en livsfarlig måde.

Jeg kan afrunde disse betragtninger med at sige, at vi helt kan tilslutte os udenrigsministerens indstilling til disse ting, også når han netop betoner nødvendigheden af det balancerede, og under næste og sidste sag på dagsordenen skal vi jo drøfte en ganske speciel del af rustningskapløb, respektive nedrustning, og også dér har jeg en forventning om, at udenrigsministeren som sædvanlig vil stille sig på det standpunkt, at det skal netop være noget, der er balanceret, for et ensidigt forsøg – hr. Lasse Budtz flirtede sådan lidt med, at Vesten skulle vise det gode eksempel – gør os altså netop bange, for det tror vi skaber en ubalance, som giver meget større sandsynlighed for, at det katastrofale udløses.

Det var mit indlæg til sagen. Jeg skal blot føje en fodnote til. Udenrigsministeren meddelte i dag, at han har inviteret 5 organisationer, som interesserer sig for disse ting, til at deltage i den danske delegation til den ekstraordinære generalforsamling. Det har jeg absolut kun sympati for, og jeg vil bede udenrigsministeren oplyse, hvilke organisationer det er, men jeg vil samtidig henvende mig til folketingets formand – ikke indlede nogen diskussion med ham, for det må jeg ikke – og sige, at jeg på mit partis vegne finder det ganske forfejlet, at folketinget kun har fået lejlighed til at sende repræsentanter for de fem største partier til denne ekstraordinære generalforsamling. For mit eget partis vedkommende gælder det altså, at der for et parti med 250.000 stemmer bag sig ikke kan skaffes budget til at deltage, som om vi var mindre nødvendige end et parti med 10.000 eller 50.000 stemmer flere.

Men jeg taler ikke kun på egne vegne; jeg mener, at samtlige partier i folketinget skal have adgang til at overvære den nedrustningsekspllosion, og jeg ser i den omstændighed, at man har råd til at invitere 5 sikkert fortrinlige organisationer med, et tegn på, at der givetvis også er råd til at sende folketingets partier i den udstrækning, de da selv ønsker at deltage. Jeg håber, at det vil blive taget op i et formandsmøde, og at der